

FENT I DESFENT

Foto: Erica Corbatera

Regal

Tenia setze anys, o potser disset. El que és segur és que jo encara no havia fet els divuit; alguns nois de la colla sí, i ja tenien carnet, i començava a haver-hi cotxes disponibles per sortir del poble i anar de festa a fora.

Va passar un diumenge a la tarda, anant a Girona. No recordo si la idea era fer un volt i prendre alguna cosa a la Rambla, o si anàvem al cine, o si hi havia Fires, o què. Això se m'ha esborrat completament de la memòria. El que sí que recordo, com si hagués passat fa cinc minuts, és que el noi que conduïa el cotxe on jo anava va començar

a avançar-ne un altre en un lloc on de seguida ens vàrem trobar amb una contínua, en una mena de revolt ampli on no hi havia manera de saber si ens encastàrem, en segons, en el morro d'un vehicle que anés en sentit contrari. Per un moment es va fer el silenci dins l'atapeït cotxe, i en l'estona que va durar l'agònic avançament vaig pensar que tot estava dit i tot estava fet fins llavors, i que potser no hi hauria un després de llavors. El després hi va ser, sense cap comentari per part de ningú —ni en aquell moment, ni en els anys que han passat. No crec que el noi que conduïa ho hagi fet mai

més, això; de fet, imagino que tots els que anàvem en el cotxe aquell dia fan com jo, i calculen cuidadosament el temps i les possibilitats abans d'avançar ni que sigui una bicicleta. El que no sé és si als altres els passa com a mi, que de tant en tant em torna la sensació que visc una vida de regal, i que de tant en tant tinc el dubte de si la meua vida és real o és una mena de somni que s'allarga durant els segons en què trigo a saber si ve algun altre cotxe o no en sentit contrari, mentre avancem, avancem, avancem...

Funerals

Avui he anat a funerals d'algú que no coneixia de res. Al passar pel davant de l'església en el moment en què arribava el taüt, he intuït en el dol el punt just d'afecte i de tristesa, i no he dubtat a afegir-m'hi. Per la prèdica del mossèn m'he assabentat que la difunta es deia Pepita, que havia estat una bona persona, que era força gran i que havia tingut una mort relativament tranquil·la. Familiars i amics estaven raonablement afligits. Ho he encertat. No m'hagués sentit gens bé enmig de gent plorant i exclamant-se, perplexa i ressentida amb el destí, ni tampoc entre quatre gats que assistissin a la cerimònia per compromís.

Feia dies que ho esperava. Jo no vaig mai als funerals de familiars, amics i coneguts; senzillament, no m'hi veig amb cor. No sé si s'ho imaginem, els que es moren, el que ens fan passar als que encara som vius... Després d'algunes experiències que m'agradaria oblidar, vaig prendre una decisió: els diria adeu als meus, sí, però a la meua manera. Des de llavors, espero un temps després de l'enterrament i quan ja me n'he fet un xic a la idea i trobo uns funerals adequats, entro a l'església i compleixo el meu deure cap als que m'han deixat. Ara ja portava tres persones endarrerides, i és que la cosa no és tan senzilla com sembla. No crec que a

la senyora Pepita li hagi fet res; he dedicat la meua presència en la seva cerimònia a ella —*modus a perdre*, que diria l'àvia, que al cel sigui—, al senyor Ramon, a l'Enric i a la senyora Núria, que en pau reposin. Amén.

| Conxa Saurí |

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer obres de creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació: Anna Aguiló i Marta Gallart.